

PRIVID

PAVEL GOLIA

*Nekoč, ko od taljanskih vin in žganja
britanskega poražen in pobit
omagam, se mi čudovit privid
prav iz kraljestva blaženih prisanja.*

*Domov gredé umrem v tej nezavesti,
s častmi in priznanji ne preobložen,
nespravljen z Bogom in nespokorjèn,
a mirno v jarku ob državni cesti.*

*Krog trupla gneča. Jedko se zgražaje
o meni govoré . . . Nil nisi bene!
„Tak postopač je tu in tam brez cene.“
„Ta se še pred Bogá pijan primaje!“*

*„Fej, sram ga bodi!“ „Vsak pač po zaslugi!“
„Da po potrebi in s pametjo je pil,
bi lahko bil premožen, zdrav in živ.“
„Dostojen naj bi bil, kot smo mi drugi!“*

*A prècej zvok teh slov in topi zmisel
zbledi in ugasne. Kot skoz pajčolan
smehljá se otožno moj najlepši dan,
podoben zvodenelemu obrisu.*

*Kar me vezalo s svetom, se oddaljuje
ter se v teminah blazno opoteka,
napori lastni, težnje sočloveka —
vse mi postaja ábotno in tuje.*

*A sredi čela vroča znojna kaplja
žge v čelnico. Da ves spomin zatrè?*

*Da dovrši poslednje? In ko vse
v neslišnost in pozabo se potaplja,
in ko v prostoru, ki temán in prazen
v brezbrežnost tiplje, se nič več ne gane,
obdán s svetlobo lik pred mano vstane
in glas zaslišim zvonek in prijazen:*

*„Ne boj se me! Usmiljeni in Večni
v neskončni Svoji kliče te dobroti.
Na zemlji so končane tvoje poti.
Za mano stopi, literat nesrečni!“*

*To reče, pomenljivo se nasmeje
in v širno noč s korakom gre svečanim.
Sledim z naporom. Hoje se ne branim,
le omedlevam od neskončne žeje.*

*Težkó že nosim, tavajoč za sijem,
togoto srepe molka in noči.
„V nemir obsojen,“ dušo mi zmrazi,
„še v večnem se pokoju ne spočijem“,
ko neka lahnost sklepe mi razveže,
da kar zaplavam skoz temè zgoščene.
Kot list lahák sem, ki ga veter žene,
nič ne občutim več telesa teže.*

*In glej, v tej črni, neprodinri senci
se zaleskečejo pred mano vrata
prečudežne lepote, motno zlata,
kot vrata baptisterija v Florenci.*

*Odpró. Vse zažari. Nebesa sveta!
V blesteči gneči zgine moj sopotni,
a vsi, ki so mi tam bilí nasprotni,
gnetó se uslužno krog Boga Očeta.*

*Kakó, oči hinavsko zavijaje,
se plazijo krog njega in za njim!
Kot prikován na pragu v raj stojim,
a v molke in tèmò bi se vrnil raje.*

*Tu me zagleda Gospodar vesolja.
Pusti ponižnost, ki še bolj se niža
in z vedrim smehom meni se približa:
„Oho! Saj to je naš prijatelj Golia!*

*Res brez marljivosti čebel in mravelj
opravljal si na zemlji posle svoje,
bolj vinske hrame kakor hrame Moje
poznal si in obrajtal, ljubi Pavel,*

*a radi par ljudi in par živali,
ki si jim dobro hotel, sinko moj,
iz Mojih knjig ti bodo še nocoj
vse grehe in dolgove odpisali.“*

*Ko vidi, da zvedavost mi ne prija
zijal, v prostore pelje me domače
ter naroči najžlahtnejše pijače.
Vesel pritrdim. Zopet oštarija!*

*Sovražniki krivé se od zavisti,
jaz pa si mislim: „Prav vam je, barabe,
ki ste napihovali se kot žabe
in tipali mi jetra in obisti!“*

*Zdaj pijem tam s prijateljem Tomažem
(o njem se v moji pesmi bo še čulo)
kipečo, res prečudežno rebulo
in svojim zopernikom osle kažem.*